

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. K.,** zastoupený JUDr. Evou Chlupatou, advokátkou se sídlem Jana Masaryka 45, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze,** se sídlem Žitná 12, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2011, č. j. 3 Af 20/2010 – 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2011, č. j. 3 Af 20/2010 – 69, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 7. 5. 2010, č. j. 666/10-1300-203299 až 675/10-1300-2003299, č. j. 677/10-1300-203299 až 680/10-1300-203299, a č. j. 682/10-1300-203299 až 686/10-1300-203299, jimiž byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzeny platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) vydané dne 21. 4. 2009 Finančním úřadem v Českém Brodě (dále jen „správce daně“) za zdaňovací období duben 2005, červen 2005 až únor 2006 a duben 2006 až prosinec 2006. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet DPH je rozhodující, zda daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit, a vyvrátil veškeré pochybnosti, které správce daně vyjádřil. Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Správce daně tedy správně po předložení listin v průběhu daňové kontroly zaměřil svůj procesní postup na ověření skutečností uvedených v daňových dokladech. Stěžovatel však

neunesl důkazní břemeno, že předmětné práce, včetně materiálu, byly provedeny uvedenými dodavatelskými firmami v rozsahu a v čase uvedeném na vystavených fakturách a že těmto subjektům, v jejichž prospěch vynaložil náklady na tyto práce, včetně materiálu, byly finanční prostředky uvedené ve fakturách hotově zaplaceny. Závěr správních orgánů, že stěžovatel uplatnil nárok na odpočet DPH v rozporu s ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH"), je proto správný.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V kasační stížnosti k výtce finančního ředitelství i městského soudu, že pokud mu finanční ředitelství i městský soud vytýkaly, že nedodržel náležitou míru obezřetnosti, když si řádně neprověřil své obchodní partnery a neshromažďoval potřebné dokumenty prokazující, že k uskutečnění předmětného plnění skutečně došlo, stěžovatel uvedl, že si vždy ověřoval na internetových stránkách ministerstva financí, že jeho obchodní partner je zaregistrován jako plátce DPH. Zřejmě ale došlo k tomu, že ač byli uvedeni jako plátci DPH, fakticky tomu tak již nebylo, resp. podle tvrzení příslušných správců daně s nimi tyto daňové subjekty již nekomunikovaly a nepředávaly příslušná hlášení a přiznání k dani. Podle stěžovatele to byl státní orgán, který měl na veřejném místě na tento fakt upozornit, protože žádná třetí osoba nemá možnost tuto skutečnost zjistit. Oproti povinnosti daňového subjektu řádně platit příslušné daně a poplatky, stojí povinnost státu vytvořit takové prostředí, které podnikání neztěžuje, ale naopak ho ulehčuje. Tomu mimo jiné napomáhá i zjednodušení předávání informací, které stát při své činnosti zjistí. U předmětných obchodních partnerů stěžovatele stát, potažmo jednotliví správci daní, evidentně selhali. Z hlediska řízení probíhajícího u stěžovatele nejsou relevantní zjištění správce daně o případných daňových či jiných pochybeních dodavatelských společností, neboť za tato jednání není stěžovatel právně odpovědný. Stěžovatel neměl důvod pochybovat o činnosti těchto společností, neboť z jeho hlediska bylo podstatné, že dohodnuté dodávky materiálu byly z jejich strany vždy řádně ve sjednaném rozsahu a kvalitě zajištěny. Z předložených účetních dokladů je patrné, že náklady na dodávky materiálu, které byly předmětem vystavených faktur, byly nezbytným předpokladem pro uskutečnění příjmů, které stěžovatel řádně zdanil. Požadavek na zohlednění těchto nákladů je proto zcela v souladu se základním smyslem, kterým je vedena správa daní. Stěžovatel jednal vždy v dobré víře, že jeho dodavatelé provozují svoji činnost legálně. V této souvislosti podotkl, že dobrá víra v jednání subjektu, který je podroben daňovému řízení, musí být příslušnými správními orgány respektována, a to s ohledem na základní zásadu správního řízení vymezenou v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Ve vztahu k DPH lze pak dovodit, že mezi zákonem chráněná „práva nabytá v dobré víře" náleží rovněž nárok na uplatnění odpočtu daně z konkrétního obchodu, ohledně jehož uskutečnění neexistovaly na straně daňového subjektu žádné pochybnosti. Vyloučením nákladů ze základu daně byla vytvořena výrazná disproporce, která neodpovídá smyslu stanovení daně podle příslušného daňového zákona. Stěžovatel se také neztotožnil s názorem městského soudu, že faktury, které obsahují všechny zákonem požadované náležitosti, a na nichž je v rubrice „forma úhrady" uvedeno „hotově", neprokazují úhradu na nich uvedené částky, resp. zaplacení prací a výkonů, pro které byla konkrétní faktura vystavena. Správce daně na opakovaný dotaz stěžovatele, resp. jeho manželky L K., která mu vedla účetnictví, vždy uváděl, že jde o praxi jemu vyhovující, neměl proti ní v předchozích letech námitek a stěžovatel vycházel i z toho, že jde o všeobecně známou povědomost z jeho okolí. Stěžovatel vyjádřil souhlas s tím, že

předloženou fakturou vyzývá výstavce faktury toho, na koho je vystavena, aby zde uvedenou částku uhradil. V rubrice „hotově“ pak potvrzuje, že částku zde uvedenou i obdržel. V opačném případě by z logiky věci byl příjemce faktury dlužníkem, proti kterému by věřitel podnikl potřebné kroky k vymáhání dlužné částky. Žádný z obchodních partnerů stěžovatele však žalobu nepodal, resp. stěžovatel není jejich dlužníkem. Pokud na straně správce daně přetrvávají ohledně uskutečněného plnění ze strany předmětných dodavatelů pochybnosti, na jejichž základě hodlal setrvat na svých kontrolních závěrech, bylo jeho povinností postupovat ve smyslu ust. § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), tj. seznámit stěžovatele s důkazními prostředky, které jeho prokázaná tvrzení jednoznačným způsobem vyvracejí, což však neučinil. Pokud správce daně najisto staví skutečnost, že obchodní spolupráce s uvedenými dodavateli nebyla realizována, nese ohledně tohoto svého závěru důkazní břemeno. Správce daně nepostupoval podle stěžovatele při řízení stejně, nehodnotil důkazy stejně a nerozhodoval stejně, ale dopustil se při hodnocení svévole. Z časové řady jednotlivých výměrů je patrné, že ve sledu dodatečných daňových výměrů chybí dodatečný daňový výměr za zdaňovací období březen 2006. Městský soud se ztotožnil s finančním ředitelstvím, že u DPH za tento měsíc šlo o samostatné daňové řízení, v němž došlo ke kontrole dokladů od firem A & Z, s. r. o. a SARA, s. r. o. Listiny kontrolované za březen 2006 však měly stejné náležitosti jako listiny, které jsou předmětem tohoto soudního řízení, resp. předchozího daňového řízení. Stěžovatel postupoval stejně v březnu 2006 jako v období před a po tomto měsíci. Přesto správce daně uznal, že doklady jemu předložené, týkající se tohoto měsíce jsou bezvadné a ke zdanitelnému plnění skutečně došlo v takovém rozsahu a způsobu, jak je deklarováno v daňových dokladech. Stěžovatel byl tedy jednáním správce daně výslovně ujištěn, že jeho praxe při obchodní činnosti i vystavování daňových a účetních dokladů je správná. Konstatování finančního ředitelství, že v březnu 2006 šlo o jiné daňové řízení, nic nevypovídá o tom, proč tedy správce daně postupoval rozdílným způsobem a výrazně tak stěžovatele poškodil v jeho právech. Podle stěžovatele jde o svévoli v hodnocení důkazů. Stejná praxe a postup stěžovatele je jednou hodnocen jako správný a v jiných obdobích jako v rozporu se zákonem, protože údajně neunesl své důkazní břemeno. Stěžovatel vytýkal v průběhu sporu, že správce daně nepostupuje podle ust. § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, tedy že se nesnažil zajistit, aby rozhodné skutečnosti byly zjištěny co nejúplněji. V této souvislosti dále vytýkal finančnímu ředitelství, že odmítlo jeho argumentaci o výrobě betonu, dodávce stavebních prací, které odpovídají údajům o příjmech a korespondují s údaji a doklady vedenými v účetnictví. K opětovně vyslovované „pochybnosti‘ správce daně se stěžovatel pokoušel dokázat, že je zde zároveň věcná a časová souvislost přijatých zdanitelných plnění se zdanitelnými plněními vlastními, z nichž je dosahováno obratu. Zdůrazňoval, že v uvedeném období existuje shoda mezi přijatými zdanitelnými plněními uskutečněnými jinými plátci a jím dosaženého obratu. Tento argument finanční ředitelství zcela zamítlo a nevypořádalo se s ním. Podle názoru stěžovatele jde o nestandardní postup správce daně, který ho účelově znevýhodňuje a nepřípustným způsobem na něj přenáší svá pochybení. Nejde o rovný přístup při hodnocení důkazů. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že důvodem doměření daňové povinnosti a zamítnutí odvolání nebyly případné pochybení dodavatelských společností, nýbrž neunesení důkazního břemene stěžovatelem. Ten nijak nevyvrátil

pochybnosti správce daně, když veškeré obchodní vztahy, které byly bezesmluvní a v nemalé finanční hodnotě, byly dokládány účelově vytvořenými seznamy faktur. Správce daně vyvrátil spolupráci mezi uvedenými subjekty, když zpochybnil tyto seznamy, relevantní doklady o platbách tvrzeným dodavatelům neexistovaly (doklady o zaplacení předložených faktur) a ani výpověď svědka K. nedokládá, která osoba a kdy platbu převzala a která osoba vystavovala faktury. Stěžovatel existenci uskutečnění předmětných zdanitelných plnění uváděnými dodavateli neprokázal ani žádnými jinými důkazními prostředky, např. stavební deník a stavební dokumentace, objednávky, předávací protokoly. Účelově se měnící tvrzení stěžovatele v průběhu daňového řízení správce daně odmítl přijmout jako důkazní prostředek dosvědčující oprávněnost stěžovatele uplatnit uskutečnění i přijetí zdanitelného plnění od uváděných dodavatelů a nárok na odpočet DPH. Ve věci hodnocení prováděného důkazního řízení finanční ředitelství odkázalo na napadené rozhodnutí a rozsudek městského soudu. Ve věci údaje uváděného na fakturách týkající se formy úhrady uvedlo, že údaj „hotově“ nemůže sám o sobě prokazovat skutečné převzetí finančních prostředků, aniž by toto převzetí bylo stvrzeno např. pokladním dokladem nebo alespoň podpisem oprávněné osoby, která finanční hotovost převzala. Tato skutečnost však správci daně v průběhu daňového řízení doložena nebyla. K námitce dokladů týkajících se března 2006 od dodavatelů A&Z, s. r. o. a SARA, s. r. o. finanční ředitelství uvedlo, že proběhlo místní šetření za účelem prověření nadměrného odpočtu DPH za předmětné zdaňovací období, kdy byla prověřována formální správnost dokladů a evidencí k DPH předložených stěžovatelem a jím podaným daňovým přiznáním, a nikoliv prováděna podrobná kontrola faktického uskutečnění zdanitelného plnění. Co se týče poukazu na věcnou a časovou souvislost přijatých zdanitelných plnění se zdanitelnými plněními vlastními, z nichž je dosahováno obratu, stěžovatel neprokázal splnění podmínek podle ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH a žádným způsobem smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků neprokázal, že doklady byly vystaveny uvedenými dodavateli a že práce a dodávky uvedené na fakturách byly těmito dodavateli skutečně provedeny. Na základě všech zjištěných skutečností neuznal správce daně předložené faktury jako doklady, které by opravňovaly stěžovatele uplatňovat nárok na odpočet daně. Vzhledem k uvedeným skutečnostem finanční ředitelství navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ve věci samé je rozhodující posouzení právní otázky, zda stěžovateli vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, a zda byl tento nárok řádně prokázán daňovým dokladem (§ 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty).

Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení, čímž prokáže i svůj zákonný nárok na odpočet DPH (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, in: č.

130/1996 Sb.). Prokazování nároku na odpočet daně je nejen záležitostí formální (předložení příslušných daňových dokladů), ale také záležitostí skutkovou (k uskutečnění zdanitelného plnění musí fakticky dojít). Nárok na odpočet DPH tedy nemůže být uznán, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo právě tak, jak je uvedeno v dokladech předložených daňovým subjektem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2007, č. j. 2 Afs 148/2006 - 54, nebo ze dne 27. 10. 2004, č. j. 2 Afs 6/2004 - 67, dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžovatel v daném případě oprávněnost nároku na odpočet DPH dokládal fakturami, na nichž byly jako dodavatelé uvedeny firmy A&Z, s. r. o., Inntek Group, s. r. o., KLAD INVEST, s. r. o. a GREGA WEST, s. r. o. v likvidaci. Na základě výzvy správce daně stěžovatel předložil notářsky ověřené soupisy faktur za zdaňovací období roku 2005 až 2007. Soupisy faktur byly označeny názvem a razítkem společností, včetně podpisů jednatelů, které byly notářsky ověřeny. Podpisy jednatelů všech společností byly ověřeny podle razítka na soupisech dne 7. 3. 2008 v kanceláři notářky JUDr. Mileny Králové. Následným místním šetřením správce daně zjistil, že v kanceláři JUDr. Mileny Králové nebyly podpisy ověřovány a ani použité razítko není pravé. U dalšího ústního jednání dne 25. 4. 2008 správce daně seznámil stěžovatele s průběhem řízení, včetně skutečnosti, že dožádáním správce daně zjistil, že ani jedna z firem, které materiál a práce fakturovaly, nepřebírá korespondenci, nepodává daňová přiznání a jednatelé se na uvedených adresách nezdržují. Na to stěžovatel reagoval sdělením, že všechny tyto firmy zastupoval pan S. a pouze s ním vždy jednal. Jednání probíhala na stavbě nebo na betonárce, stavební práce „prováděli lidé, které dodával pan S.“, podepsané faktury mu předával osobně pan S. na stavbě nebo na betonárce a také peníze předával panu S. Správce daně seznámil stěžovatele u tohoto jednání rovněž s tím, že při místním šetření u notářky JUDr. Mileny Králové bylo zjištěno, že úřední kulaté razítko notářky je falešné a v kancelář této notářky nebyly podpisy uvedených jednatelů firem ověřovány, a proto předložené soupisy faktur nemohou být relevantním důkazním prostředkem. Stěžovatel poté předložil nové soupisy, které se lišily od předcházejících pouze tím, že nebyly označeny razítkem předmětných firem a podpisy jednatelů byly nahrazeny podpisem G. K. Současně stěžovatel předložil plné moci, podle kterých byl G. K. zmocněn k zastupování firem A&S, s. r. o., Inntek Group, s. r. o., KLAD INVEST, s. r. o. a GREGA WEST, s. r. o. Správce daně proto opakovaně předvolával G. K. k podání svědecké výpovědi, avšak bezvýsledně. Dne 7. 2. 2009 vydal výzvu, v níž vyzval stěžovatele k prokázání skutečnosti, že předložené faktury vystavila firma, která je na nich uvedena jako dodavatel, a k prokázání, že finanční prostředky byly touto firmou převzaty. Stěžovatel na výzvu reagoval tak, že odkázal na nově předložené soupisy faktur s tím, že prokazují, že práce byly provedeny a uhrazeny. Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl správce daně k závěru, že ani nově doložené soupisy faktur nejsou důkazem osvědčujícím, že práce provedli na fakturách uvedení dodavatelé a že jim byly vyfakturované částky uhrazeny, a proto nelze uznat nárok stěžovatele na odpočet DPH. V průběhu odvolacího řízení byl dne 19. 10. 2009 vyslechnut svědek G. K., který mimo jiné uvedl, že „převzetí dokladů probíhalo na předem telefonicky smluveném místě“, kde od neznámé osoby převzal doklady a jí předal peníze, čímž podle odvolacího orgánu potvrdil, že jeho podpis na soupisech faktur s údajem, že faktury vystavila konkrétní firma a že jí byly uhrazeny částky uvedené na fakturách, je zcela formální a stěžovatelem tvrzené skutečnosti neprokazující.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud, potažmo finanční orgány, v předmětné věci nesprávně vyložily ust. § 31 odst. 1 až 4 zákona o správě daní poplatků. V souladu s ust. § 16 odst. 2 písm. c) a e) zákona o správě daní a poplatků byl stěžovatel povinen předložit na požádání záznamy, jejichž vedení bylo správcem daně uloženo, účetní a jiné doklady a účetní písemnosti, které prokazují hospodářské a účetní operace, jež jsou pro správné stanovení daňové povinnosti rozhodné anebo o které pracovník správce daně požádá, a podat k nim ústně nebo písemně požadovaná vysvětlení, má-li pracovník správce daně pochybnost o jejich úplnosti, správnosti nebo pravdivosti, a předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly. Stejně tak měl stěžovatel podle ust. § 31 odst. 9 citovaného zákona povinnost prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván, tj. v daném případě, že předmětné práce, včetně materiálu byly provedeny dodavatelskými firmami uvedenými na předmětných fakturách v uvedeném rozsahu a čase a že těmto tvrzeným dodavatelům byly finanční prostředky uvedené v daňových dokladech – fakturách hotově zaplaceny. Stěžovatel však tuto svou povinnost nesplnil, protože jím předložené a na jeho návrh provedené důkazy (soupisy faktur a svědecká výpověď G. K.) byly oprávněně shledány jednak nevěrohodnými a jednak nedostačujícími. Ani u jedné z dodavatelských firem nebylo možno ověřit pravdivost údajů uvedených na stěžovatelem předložených daňových dokladech-fakturách. Navíc stěžovatel nejprve opakovaně tvrdil, že jednal výhradně s panem S., který dodavatele zastupoval a který zajišťoval materiál a pracovníky, předával jim podepsané faktury a přijímal od stěžovatele úhrady za fakturované práce. Pana S. přitom stěžovatel nijak neidentifikoval, a ani nepředložil důkaz, kterým by prokázal, že tato osoba byla oprávněna za dodavatele jednat a že vůbec existovala. Proto finanční orgány, stejně jako městský soud, učinily oprávněně závěr, že stěžovatel nebyl nikdy s uvedenými dodavateli v přímém kontaktu. Stěžovatel poté, co správce daně dospěl k závěru, že pan S. nemůže být osobou, o níž opakovaně tvrdil, že jí v průběhu let 2005 až 2007 předal postupně částku přesahující 36.000.000 Kč (včetně DPH), tuto osobu nahradil G. K., o kterém se dříve nikdy nezmínil. Proto toto změněné stěžovatelovo tvrzení finanční orgány oprávněně považovaly za nevěrohodné. Stejně nevěrohodné je stěžovatelovo tvrzení, že by vyplatil tak vysokou částku představující rozhodnou část výdajů, aniž by vystavil doklad o jejím předávání hotovosti, na kterém by osoba, která hotovost převzala, byla identifikována a převzetí potvrdila svým podpisem, a ani si nepamatoval, resp. se zásadním způsobem zmýlil, pokud jde o osobu, které hotovost v takové výši postupně vyplatil. Také popis spolupráce se svědkem G. K. byl nekonkrétní, v obecné rovině a v rozporu se stěžovatelovými tvrzeními uváděnými v průběhu daňové kontroly. Finanční orgány nezpochybňovaly, že stěžovatel práce na výstavbě rodinných domů zajišťoval. Stěžovatel ale neprokázal uskutečnění dodávek prací a materiálu dodavateli uvedenými na daňových dokladech-fakturách. Neunesl tak důkazní břemeno, protože jím předložené důkazní prostředky včetně svědecké výpovědi neprokazují nárok na odpočet DPH. Za této situace stěžovatel nesplnil podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH.

Namítal-li stěžovatel, že správce daně se dopustil svévole při hodnocení důkazů, když uznal předložené doklady vztahující se ke zdaňovacímu období březen 2006 s tím, že ke zdanitelnému plnění došlo v rozsahu a způsobem, jak je v nich deklarováno, městský

soud zcela správně uvedl, že dne 23. 5. 2006 při místním šetření byl kontrolován pouze soulad mezi podaným daňovým přiznáním a evidencí DPH za předmětné zdaňovací období. Došlo tedy pouze k porovnání listin předložených stěžovatelem s jím podaným daňovým přiznáním, aniž by bylo zkoumáno, zda se skutečně zdanitelné plnění fakticky uskutečnilo tak, jak bylo v předmětných listinách deklarováno. Tato námitka proto není důvodná.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s., a proto ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu